

Synopsis: Maleachi

door: J.N. Darby

Maleachi

De profetie van Maleachi handelt over het volk, nadat dit uit de Babylonische ballingschap weergekeerd was. Het is bijzonder belangrijk, omdat zij ons de zedelijke toestand van het volk na die terugkeer beschrijft.

De laatste verzen van het boek zijn klaarblijkelijk het slot van het getuigenis van Jahweh tot Zijn volk, tot aan de komst van hem die de wegbereider van Jahweh zou zijn, dus tot de tijd van Johannes de Doper. De wet en de profeten hebben tot op Johannes geprofeteerd en Maleachi is, en als profeet, en krachtens het karakter van zijn profetie, de laatste.

Het grote zedelijke beginsel, dat in dit boek ontvouwd wordt, is de ongevoeligheid van het volk voor dat, wat Jahweh voor hen was en geweest was, en voor hun eigen ongerechtigheid ten opzichte van Jahweh - hun totaal gebrek aan eerbied voor God, hun verachting voor Jahweh. Helaas! had deze ongevoeligheid zo'n hoogtepunt bereikt, dat toen hun daden waaruit die verachting duidelijk bleek, onder hun ogen werden gebracht om hun geweten te doen ontwaken, zij er absoluut geen kwaad in konden zien. Dit veranderde echter niet in het minst Gods doel en raadsbesluiten, ofschoon het over hen, die zich aan deze dingen schuldig maakten, Zijn oordelen bracht. (Zie hoofdstuk 1:2, 6; 2:14; 3:7-13).

Ook onderscheidt Maleachi het overblijfsel en dat wat hen karakteriseert, ondertussen de straf verkondigend over de goddelozen, en de roepstem van God tot hen die oren hadden om te horen, teneinde hen terug te brengen tot berouw. Zijn dienst had tot doel de zedelijke verhouding in de harten van ouders en kinderen weer te herstellen; - die verwantschap waaruit, als zij gehandhaafd en beoefend wordt, alle aardse vredevolle orde naar Gods gedachte voortvloeit. Het is die verhouding, waarop God hier het oog heeft en waar Hij rekening mee houdt.

In het begin van de profetie brengt Jahweh Zijn liefde voor Israël in herinnering. Helaas, afgewezen door een ondankbaar volk. Toch had Hij het bewezen, door het feit dat Hij hen vanaf het begin als Zijn volk verkoren had. En zelfs waar Hij hen hun treurige ondankbaarheid als volk voor ogen stelt, blijft Jahweh nochtans getrouw aan Zijn voornemens tegenover hen. Hij wil Israël zegenen en Edom oordelen, niettegenstaande de hoogmoed van dit laatste volk.

De zonde van Israël, naast hun ergerlijke onverschilligheid in de dienst van hun God, worden getoond in de verzen 6-10. Dit geeft aanleiding tot een andere mededeling van Zijn genade, namelijk het bekend maken van de Naam van Jahweh onder alle volken. Dus te midden van, ja zelfs naar aanleiding van de zonde van het herstelde overblijfsel, wordt de verkiezing van Israël en Gods barmhartigheid tegenover de volken geproclameerd. Ook de verzen 12-14 spreken van hun overtredingen tegen Jahweh en het verachten van Zijn majesteit.

Hoofdstuk 2:1-9 stelt het diepe verval van de priesters in het licht, die als getrouwe dienaren, Gods gedachten en wegen in hun harten hadden behoren te bewaren. De verzen 10-12 tonen hun wangedrag tegen hun broeders en hun vertrouwelijke omgang met afgodendienaars, terwijl 13-16 de lichtzinnigheid beschrijven waarmede zij, alsof het de gewoonste zaak betrof, naar welgevallen hun huwelijken verbraken.

Maar Jahweh's komst nadert. Hier zien wij opnieuw de eerste komst van de Heer ¹ verbonden met het volle resultaat van Zijn tweede komst. De komst van Johannes de Doper wordt eerst aangekondigd, als Zijn boodschapper om de weg voor Hem te bereiden. Daarna zou de Engel des verbonds, naar wie zij zo ernstig verlangden, komen. Maar dat zal zijn ten oordeel, om het volk te louteren en al hun onreinheden weg te nemen. Dan zal hun spijsoffer in Jeruzalem een offerande in gerechtigheid zijn en Jahweh welbehaaglijk.

Maar allen die in het kwade zouden volharden, zullen geoordeeld worden. Want God is een God Die nooit verandert, noch in gerechtigheid noch in genade. Dit was uiteindelijk voor Israël de zekerheid, dat zij niet verteerd werden, wat ook gebeuren mocht. Als Israël dan wederkeert tot Jahweh, dan zal Jahweh tot hen wederkeren.

Maar hierdoor is Israëls trots geprikkeld en zij vragen: "Waar in zullen wij wederkeren?" Dan worden hun zonden ten opzichte van de offeranden en de goddelijke voorschriften voor ogen gehouden. Maar ook openbaart de genade zich opnieuw in het voorstellen van het

¹ Merk goed op, dat het de komst van Jahweh is.

gezegd vooruitzicht van hun terugkeer van hun praktische afdwaling van God. Wilden zij Gods goedheid ondervinden, dan hadden zij zich slechts tot Hem te keren.

Te midden van de hoogmoed der goddelozen in hun schijnbaar succes, zien wij het ware overblijfsel onderscheiden. Ze waren met elkaar verbonden door hun gemeenschappelijke geestelijke nood en gevoelens, die voortkwamen uit de vreze des Heren, die hen allen kenmerkte. In hun droeve omstandigheden spraken zij dikwijls met elkaar over deze dingen ². En Jahweh merkte er op en hoorde en schreef het in Zijn boek. En zij zullen te dien dage de HERE een eigendom zijn. Daarna zullen zij het onderscheid zien tussen de rechtvaardige en de goddeloze, tussen hem die God dient en hem die Hem niet dient. Want de dag zal komen die als een oven zal branden, wanneer elke hoogmoedige en al wie goddeloosheid doet, als een stoppel zal zijn. Echter, voor hen die de Naam van Jahweh vrezen zal de Zon der Gerechtigheid opgaan.

Het zal niet langer de treurige nacht van duisternis en benauwdheid en van de heerschappij van de vijand zijn, maar een dag die God zal doen schitteren door de glans van de tegenwoordigheid van Zijn Zoon en door de regering van Zijn Geliefde over de aarde. De rechtvaardigen zullen in de morgen heerschappij over de wettelozen hebben, want die tijd zal een tijd van oordeel zijn en de goddelozen zullen als as zijn onder de zolen van hun voeten.

Men zal hier opmerken, dat dit alles in verband staat met het gezag van Jahweh en Zijn toekomstige bedoelingen met Israël, en met de houding van Israël als natie tegenover hun God. Dat wat verband houdt met de eerste komst van Christus en de gevolgen daarvan voor Israël wordt hier buiten beschouwing gelaten. Johannes de Doper wordt hier gezien als de voorloper van Jahweh, Die ongetwijfeld Christus Zelf is, maar Die hier wordt voorgesteld als de Engel des verbonds, Die onverwijld tot Zijn tempel zal komen; Die alles en allen in Israël door het vuur en door Zijn oordelen zal louteren, opdat het offer van Juda Jahweh welbehaaglijk moge zijn, zoals in de dagen van ouds. De overtredingen waarover hier gesproken wordt, zijn die, welke door het volk dat uit Babel teruggekeerd is, tegen Jahweh zijn begaan. Hier is geen sprake van de volken en hun wereldrijk. Alles heeft plaats tussen Israël alleen en Jahweh, de God van hun vaders, Die hen liefhad. Jahweh kan geen vreemde god naast Zich dulden. Zijn verbond was met Levi; en de priesters

² Wij zien dit liefelijke tafereel in de eerste twee hoofdstukken van het Evangelie van Lucas. voor hij begint met het algemene onderwerp van zijn Evangelie. Alleen zien wij daar, dat de Heiland was verworpen en het overblijfsel dus een plaats ontving in de gemeente, daar de verlossing van Israël wordt uitgesteld tot de komst des Heren in kracht. Hier in Maleachi wordt het overblijfsel van Israël beschouwd in verband met de toekomstige verlossing.

hadden de ware kennis van Jahweh in hun harten moeten koesteren en met hun lippen moeten verkondigen.

Er wordt hier zelfs niet over een koning gesproken, behalve dan dat Jahweh, Wiens naam vreselijk is onder de heidenen, hun Koning is. Ten slotte wordt het volk (Israël) geboden tot de wet van Mozes terug te keren, die op Horeb voor het ganse Israël was gegeven.

We vinden hier dus Jahweh's onveranderlijke liefde voor het volk, dat Hij bij Horeb tot Zich vergaderd had; Zijn twisten met hen over hun zonden; de onderscheiding van een getrouw overblijfsel; en het zenden van een boodschapper, voor de voltrekking van het oordeel. Israël wordt gezien als natie, in hun bijzondere verwantschap met Jahweh, als teruggekeerd van de ballingschap, en in afwachting van het oordeel van hun God, Die echter Zijn boodschapper zendt, teneinde hen van te voren te waarschuwen.

Alle omstandigheden waren ten tijde van de zending en het optreden van Johannes de Doper voorbereid, om het volk geestelijk op de proef te stellen, met het oog op de vervulling van dit alles; maar Israël had geen oren om te horen en daarom was alles verloren. De volkomen en complete vervulling zal eerst aan het einde plaats hebben, nadat dat andere glorierijke werk van God in verband met de gemeente, volbracht zal zijn. Gods lankmoedigheid ten opzichte van Israël is groot geweest. Toen zij Zijn Zoon hadden verworpen, heeft Hij hen - op grond van de voorspraak van diezelfde veel geliefde Verlosser aan het kruis - de blijde boodschap door de mond van Petrus gezonden, dat, zo zij zich bekeerden, de Christus die zij gedood hadden zou wederkomen. Maar hun leiders waren meer dan doof voor zulk een genade van Gods zijde, zodat hun huis nog steeds leeg en woest is.

In de tijd van het einde zal Elia komen. Het was Elia's zending een afgefallen Israël tot bekering te roepen, dat Jahweh de rug had toegekeerd, en Hem niet meer in waarheid wilde erkennen. En dat door de soevereine genade van God, hoewel in verbinding met de wet en met die "Berg Horeb," waarheen hij vluchtte, om de zware last van zijn profetisch ambt neer te leggen, daar het door het ongeloof van het volk nutteloos geworden was. Nu, Elia zal zijn zending op een volkomen en doeltreffende wijze volbrengen, voordat die grote en vreselijke dag van Jahweh aanbreekt, opdat de vloek van God het geliefde land van Zijn welbehagen niet zal treffen, wanneer Hij Zijn eindoordelen ten uitvoer zal brengen.

Daarom wordt van Johannes de Doper als de profeet gesproken, als Israël het wilde aannemen. Want hij beantwoordde aan wat over die profeet in hoofdstuk 3:1 gezegd wordt. Tegelijkertijd ontkende hij zelf dat hij Elia was; want wat in hoofdstuk 4:5 en 6 voorspeld wordt, werd absoluut niet door hem vervuld. (vgl. Lucas 1:17 en 76).

De profetie richt zich tot de gewetens van hen die leefden toen zij uitgesproken werd (hoofdstuk 3:10) en

toont dan aan, dat aan het eind van die tijden Israël op de proef gesteld zou worden door de boodschap van genade. Maar dan gaat zij voort tot de laatste dagen, in welke God Zijn onveranderlijke liefde voor Zijn volk en Zijn rechtvaardig oordeel tegen het kwaad ten toon zou spreiden, door een overblijfsel voor Zichzelf af te zonderen, om het te zegenen, en door Zijn oordeel te voltrekken over de weerspannige tegenstanders.

Over de volken wordt niet gesproken, noch zelfs over de verhouding van Zijn volk tot Christus, als mens naar deze aarde komende.

Deze drie profeten, die na de ballingschap gesproken hebben, geven ons dus drie verschillende onderwerpen, die echter één geheel vormen.

In Haggai is het genade ten opzichte van het teruggekeerde overblijfsel, Gods Geest nog in hun midden werkende, en dat alles in verband met het huis en de dienst van Jahweh: de tempel. De toekomstige heerlijkheid van dit huis zal groter dan de eerste zijn. De koninkrijken van de heidenen zullen ter neder geworpen worden en Zerubbabel. (d.i. Christus) als een zegelring aan Jahweh's hand zijn. In Jeruzalem zal vrede heersen.

Zacharia behandelt twee onderwerpen: ten eerste, de koninkrijken van de heidenen en Gods voorzienige wegen met Israël - de tijden van de volken. Jeruzalem wordt erkend maar geoordeeld door God en in haar ware karakter als Babylonisch bestempeld: maar aan

het einde zien wij de Spruit, de Heer Jezus, de getrouwen kronen schenken in de plaats van vasten, - nadat Babel reeds geoordeeld is, - en vreemdelingen zullen komen en de tempel des HEREN helpen bouwen.

Vanaf hoofdstuk 7 tot het einde zien we de verbinding van Israël met Christus, en Zijn verwerping en de gevolgen daarvan in het *laatste* oordeel over Jeruzalem. Maar desalniettemin zal Jahweh, zoals we al dikwijls gezien hebben, voor al deze dingen al de volken die zich tegen haar vergaderd hebben, definitief oordelen. Het overblijfsel zal tot bekering en berouw gebracht worden en Jeruzalem zal zijn de heiligheid des Heren en het zal door geen vreemden meer worden verontreinigd.

Ten laatste hebben wij Maleachi, die ons de droevige toestand doet zien waarin de Joden spoedig na hun terugkeer waren vervallen, met geringschatting van alles wat de Heer welgevallig was, en onverschillig en gevoelloos ten opzichte van de wijze, waarop zij elk rechtschapen gevoel schonden. Verder de praktische afzondering van hen die de HERE vreesden en de komst van de HEER ten oordeel en ter verlossing. Ondertussen is er de oproep tot terugkeer naar het gezag van de wet, en de komst van Elia, eer de grote en vreselijke dag des Heren komt, om hun harten in genade te richten op de weg van de vrede.